

WARCRAFT®

ВІЙНА ДРЕВНІХ
ТРИЛОГІЯ

ДУША ДЕМОНА

КНИГА ДРУГА

РІЧАРД А. НАК

З англійської переклав
Роман Павлюкевич

MOLFAR
COMICS

Купити книгу на сайті Kniga.biz.ua >>>

У центрі вогняної сфери утворилася цятка абсолютної чорноти. Голос із її глибин заповнив розум Маннорота, голос, що був знайомий йому так само добре, як і власний.

«Маннороте... це ти...».

Проте цей голос не належав Саргерасу.

«Ми чекали занадто довго... – мовив він холодним критичним тоном, що змусив навіть величезного демона зіщулитися. – Шлях має бути повністю відкритим для нього. Я простежу, щоб це нарешті було зроблено. Приготуйтеся до мого приходу, Маннороте... Я вже йду до тебе».

Після цих слів чорнота розширилася до великого згустку порожнечі над візерунком. Портал не був схожий на той, що раніше створили нічні ельфи, а все через створіння з іншої реальності, якому вдалось укріпити його. Цього разу портал вистоїть.

– На коліна! – проревів Маннорот.

Чародії, які досі перебували під його владою, миттєво підкорилися наказу. За мить до них приєдналися стражі скверни та солдати нічних ельфів. Навіть капітан Варо'тен швидко став навколішки.

Полководець демонів опустився на коліна останнім, але зробив це з найбільшою поштивістю. Він боявся їхнього майбутнього гостя майже так само, як і самого Саргераса.

«Ми готові, – сповістив він порожнечу. Очі Маннорота були невідривно опущені додолу. Будь-яка дія, навіть найменший порух, що може здатися проявом непокори, загрожує обернутися болісною смертю. – Ми, нікчемні, чекаємо на твоє явлення... Архімонде...».

Розділ Перший

Голоси шепотіли в його голові, поки він ішов величезною печерою. Якщо раніше вони лунали час від часу, то тепер ані на мигь не змовкали. Навіть уві сні він не міг втекти від їхньої присутності... хоча тепер не надто й хотів цього. Величезний чорний дракон чув ці голоси так довго, що вони стали його частиною, невіддільною від його власних перекручених думок.

«Нічні ельфи знищать цей світ...».

«Колодязь вийшов з-під контролю...».

«Нікому не можна вірити... Їм потрібні твої таємниці, твоя сила...».

«Маліґос забере те, що належить тобі...».

«Алекстраза шукає влади над тобою...».

«Вони нічим не ліпші за демонів...».

«З ними слід поводитись, як із демонами...».

Знову і знову голоси повторювали такі жахливі речі, застерігаючи його від лукавства та зради. Він не міг довіряти нікому, крім самого себе. Інші були зіпсовані нижчими расами. Вони бачитимуть у його рішенні небезпеку, а не єдину надію для цього світу.

Дракон пирхнув хмарою їдкого диму від думки про зраду з боку тих, хто колись був його друзями. Хоча він і мав силу, здатну все врятувати, він повинен бути обережним – якщо правда відкриється їм передчасно, це може обернутися катастрофою.

«Їм не можна дізнатися про цю тасмницю, доки вона не стане непідвладною їм, – вирішив він. – Не можна, щоб вона проявилася раніше, ніж буде промовлено заклинання. Я не дозволю їм зруйнувати мою роботу!».

Величезні кігті шкребли кам'яну підлогу печери, коли лускатий гігант увійшов до свого святилища. Хоч яким великим був дракон, та навіть він здавався крихітним у цій округлій печері. У її центрі протікала ріка лави, а в стінах виблискували величезні кристалічні утворення. Довжелезні сталактити звисали згори, наче невблаганні мечі долі, а сталагміти внизу були такими гострими, що, здавалося, тільки й чекали, щоб на них когось наштрикнули.

Зрештою, з деким так і сталося.

Вишкірившись, могутній чорний дракон поглянув униз на мізерне створіння, яке намагалося звільнитися від кам'яного шипа, що стирчав з його широких грудей. Залишки подертої мантиї чорного та криваво-червоного кольорів і шматки багато оздоблених золотих обладунків звисали з його тулуба чудернацької форми. Із черепа стирчали довгі цапині роги, а багряне лице нагадувало видовжену морду дракона з широкою ікластою пащею. Очі були темними проваллями, які миттю спробували затягнути велетня, але їй близько не могли протистояти волі того, хто поневолив створіння.

На додаток, рогата фігура була не лише нанизана на сталагміт, а й прикута до підлоги печери товстими залізними ланцюгами. Ланцюги були натягнуті якомога тугіше, щоб міцно тримати тіло демона з розкинутими в різні боки кінцівками.

Рот бранця постійно ворухився, наче той щось люто кричав, однак жодного звуку від нього не долидало. Утім, він не

полишав спроб, особливо коли над ним нависла гігантська темна постать.

Дракон на мить завмер над своїм бранцем, а потім моргнув.

Тієї ж миті печеру заповнив хрипкий, сповнений отрути голос створіння.

– ...Саргерас! Він пролле твою кров. Він вдягне твою шкуру, немов плащ! Він згодує твою плоть своїм гончакам! Він триматиме твою душу у флаконі, щоб вічно мучити її задля свого задоволення! Він...

Моргнувши ще раз, дракон змусив свого бранця знову замовкнути. Попри це демон продовжував беззвучно сипати погрозами й прокльонами, аж поки чорний гігант не розімкнув щелепи й не видихнув у бранця пекучу пару, від якої той затремтів в агонії.

– Тобі слід навчитися поваги, особливо коли ти перебуваєш у моїй, Нелтаріоновій, величній присутності, – прогримів дракон. – Я – Страж Землі, і ти звертатимешся до мене з благоговінням, на яке я заслуговую.

Довгий зміїний хвіст демона лягнув по каменю під ним. Рот відкрився з тихішим блюзнірством.

Нелтаріон похитав гребенястою головою. Він очікував більшого від ередара. Чорнокнижники, що були демонами, вправними не лише в магії, але й у військовій тактиці, часто очолювали Палаючий Легіон. Дракон сподівався почути щось значно розумніше від такого створіння, однак ередар мало чим відрізнявся від грубих інферналів, вогняних черепоголових велетнів, що використовувалися як тарани або снаряди катапульт. Інфернал, якого він упіймав раніше, був не кмітливішим за камінь.

З іншого боку, Нелтаріон посилав свою зграю на полювання за демонами серед їхніх знавіснелих орд зовсім не заради світських бесід. Ні, бранці були потрібні йому з геть іншою метою, настільки величною, що вони її, на жаль, ніколи не зможуть оцінити.

Ередар був останньою, найважливішою складовою плану. Вроджені магічні здібності робили цього демона ключем до втілення першої частини задуму Стража Землі.

«Час настав... – шепотіли голоси. – Час настав...».

– Так... – розсіяно відповів Нелтаріон. – Час...

Дракон підняв величезну лапу долонею вгору й зосередився. На ній одразу спалахнула золота аура, така яскрава, що навіть полонений демон призупинив свою тираду, щоб подивитись на те, що прикликав Нелтаріон.

Крихітний диск був таким же золотим, як і аура, що передувала його появі, однак у всьому іншому це був напрочуд простий ззовні предмет. Він легко помістився б у долоні значно меншого створіння, скажімо, нічного ельфа. Диск нагадував безлику золоту монету із заокругленими краями та бездоганно чистою поверхнею. Такий непоказний вигляд був задуманий Нелтаріоном, адже щоб талісман належно виконав своє завдання, він має здаватися невинним, повністю безпечним.

Дракон підніс диск до чорнокнижника, демонструючи ередару те, що на нього чекає. Утім, демон не здавався особливо враженим. Він перевів насмішкуватий погляд із диска на дракона.

Нелтаріон відзначив цю реакцію. Він був задоволений тим, що ередар не розпізнав силу диска. Це означало, що й інші не осягнуть істини... поки не стане занадто пізно.

За мовчазним наказом Стража Землі предмет поволі піднявся з його долоні. Якусь мить він ширяв над лапою, а потім полетів до бранця.

Уперше на страшному обличчі чорнокнижника з'явився вираз невпевненості. Коли диск почав опускатися, той відновив свої марні спроби звільнитися.

Золотий талісман торкнувся демонового чола. Короткий спалах багряного світла омив лице ередара – і диск впечатався в його плоть.

«Скажи їм... – вимагали голоси в голові. – Промов слова... Закріпи дію...».